



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem, zastoupeného Mgr. Miloslavem Krausem, LL.M., advokátem se sídlem Kraus Hrábek advokátní kancelář společnost s ručením omezeným, Palackého 54, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, č.j. JMK 132448/2015, sp. zn. S-JMK 69105/2015/ODOS/Bo,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, č.j. JMK 132448/2015, sp. zn. S-JMK 69105/2015/ODOS/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání

žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 2. 4. 2015, č.j. MUBR 80134/2014 OSVD (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím ve výroku II byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 26. 10. 2014 ve 22:00 hod. v obci Z. u Zemědělského družstva řídil motorové vozidlo tov. zn. A., reg. zn., které mělo prasklé čelní sklo ve stírané ploše nad povolenou mez. Uvedeným jednáním žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu za to byla uložena pokuta v částce 6000 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právním moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl následující argumentaci. V první řadě uvedl, že prvostupňové rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž shledal soulad tohoto rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle názoru žalovaného byl skutkový stav věci zjištěn v souladu s ustanovením § 2 a 3 správního řádu, přičemž prvostupňový orgán nashromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný neshledal dále ani procesní pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Aby bylo možné žalobce uznat vinným z uvedeného přestupku, muselo být v řízení bez důvodných pochybností zjištěno a prokázáno, že obviněný byl řidičem vozidla a toto vozidlo bylo technicky nezpůsobilé. Tyto skutečnosti má žalovaný stejně jako prvostupňový orgán na základě podkladů obsažených ve správním spisu za prokázané. Skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla, byla zcela bezpečně zjištěna, kdy byl žalobce jako řidič zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil také svůj občanský a řidičský průkaz v místě kontroly. K fotodokumentaci má žalobce výtky v tom smyslu, že mu není zřejmé, co je na fotkách zachyceno. Tedy na vysvětlenou, jeden snímek zachycuje vozidlo spolu s jeho registrační značkou, druhý snímek řidiče vozidla a třetí snímek zachycuje prasklinu čelního skla. Že se jedná o snímek čelního skla, to nebylo žalobci vůbec jasné, a domnívá se, že si policista fotil řidičský průkaz. Z CD založeného ve správním spisu, ale také z výtisku fotografie je však zcela jednoznačné, že se jedná o zachycení čelního skla vozidla, neboť v pozadí je vidět volant vozidla i osoba řidiče. Na fotografii je také vidět část ruky policisty, kterák přidržuje řidičský průkaz obviněného v místě, kde se nachází prasklina, která je právě dokumentována a která je zřetelně vidět. Pro informaci správní orgán uvádí, že řidičský či technický průkaz řidiče se při dokumentaci běžně vkládá do policisty pořizovaných snímků k identifikaci a také k porovnání velikosti foceného věci vůči průkazu. Pakliže žalobci nebylo jasné, co se na fotografiích nachází, měl možnost si v průběhu celého správního řízení do spisu nahlédnout a shlédnout originál CD. Jestliže tak neučinil, nemůže to být dáváno k tíži správnímu orgánu. Ve spisu se nacházejí dva CD disky. Jeden se vztahuje k přestupku žalobce ze dne 26. 10. 2014, který byl spolu s policejním spisem č.j. KRPB-275413-1/PŘ-2014-060412, předán dne 13. 11. 2014 Městskému úřadu Břeclav a jsou na něm zachyceny výše popsané tři snímky. Na žádost prvostupňového orgánu bylo zasláno i CD zachycující přestupek obviněného ze dne 1. 8. 2014, na němž je zachyceno totéž vozidlo, tatáž prasklina čelního skla a obviněný, který je však v jiném oblečení. Toto CD (s odlišnými snímky) pak bylo Městskému úřadu Břeclav doručeno až v únoru 2015. Žalovaný nepředpokládá, že se

žalobce převlékl v rámci fotodokumentace a úřední záznamy Policie ČR o ničem takovém nevypovídají. Žalovaný tak neměl důvod pochybovat o důvěryhodnosti podkladů dodaných prvostupňovému orgánu Policií ČR.

Ze spisu podle žalovaného dále nevyplývá, že by silniční kontrola měla prvky šikanózního jednání ze strany policistů. Nařknutí žalobce, že policie jednala šikanózně, nebylo podloženo žádnými důkazy ani úvahou, proč by tak policie měla postupovat. Tvzení žalobce o nevěrohodnosti pořízené fotodokumentace tak považuje žalovaný za irrelevantní a ničím nepodložené. Pokud žalobce navrhoval výslech zasahujících policistů, pak k tomu žalovaný uvedl, že tento postup nebyl z hlediska procesní ekonomie potřebný, neboť výpověď policistů by ve věci nepřinesla žádné nové doposud neznámé informace vztahující se k přestupku, neboť policisté by v rámci své výpovědi pouze potvrdili již známé skutečnosti. Velikost praskliny (větší než 20 mm) je přitom zjevná již z pořízené fotodokumentace. Ani policista přitom podle názoru žalovaného nemá pravomoc k posouzení, zda se jedná o bezprostřední ohrožení ostatních účastníků silničního provozu či nikoliv.

Žalovaný dále poukázal na právní úpravu obsaženou v § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, § 37 zákona č. 56/2001 Sb. a konečně § 36 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 341/2002 Sb. Pokud žalobce namítal, že poškození čelního skla nebylo způsobilé zhoršit stav vozidla tak závažně, že by bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky silničního provozu, žalovaný uvedl, že závada vozidla v případě prasklého čelního skla větší než 20 mm je ex lege závadou, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a vozidlo nemůže být použito v provozu. Výslovně konstatoval, že bezprostřednost ohrožení ostatních účastníků silničního provozu spadá právě v užití vozidla, které mělo závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu. Žalobce jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení je nutno splňovat mj. také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích, měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy, ačkoliv jej o závadě na vozidle informoval jeho zrak.

Stran uložení sankce žalovaný uvedl, že byla uložena zcela v souladu s právní úpravou, tzn. v dolní polovině z hlediska pokuty a na samé spodní hranici z hlediska zákazu činnosti, což považuje za přiměřené a odpovídající okolnostem případu i osobě pachatele. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce vznesl následující žalobní body. Podle žalobce nebyly vyvráceny pochybnosti o vině žalobce, neboť výslech policistů nebyl proveden. Dále žalobce namítl, že fotografie nebyly pořízeny ověřeným přístrojem – ze snímků nelze bez pochybnosti vinu žalobce prokázat. Výslech svědků, který žalovaný neprovedl, měl prokázat, že pořízené snímky byly ze dne 1. 8. 2014, nikoliv však ze dne 26. 10. 2014. Výsledkem policistů by se tedy podle názoru žalobce prokázalo, že fotky se vztahují k jinému přestupku, na snímcích navíc chybí jakákoliv datace. Dále žalobce tvrdil, že si vyměnil oblečení proto, že používá ve vozidle klimatizaci. Přiložením veškerých fotografií od policistů by se zjistilo, že měl shodné oblečení. Žalobce zpochybnil i kvalitu pořízených snímků s tím, že ve skle se odráží blesk, který způsobil zkraslení oné praskliny. Je patrné, že čelní sklo je poškrábané, což však nevylučuje možnost užití vozidla v provozu, avšak samotnou prasklinu na něm identifikovat, resp. rozpoznat, že byla větší než 20 mm, nelze. Pokud by měl být za prasklinu považován nejsvětější bod, k němuž je přiložen řidičský průkaz, je zřejmé, že tato prasklina nemohla být větší než 20 mm. Měření bylo neprůkazné,

neboť ze spisu nevyplývá, zda byla prasklina změřena. Jedině svědecká výpověď policistů, která nebyla provedena, by mohla odstranit pochybnosti.

Druhá skupina námitek se týká nesprávného právního posouzení věci správními orgány, které uznaly žalovaného vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona, které je však mnohem přísnější, avšak žalobce se dopustil pouze přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Žalovaný odmítl doplnit dokazování, neboť shledal postup prvostupňového správního orgánu za bezvadný a dostatečný. Existují-li pochybnosti o skutkovém ději, které mají vliv na případně uloženou sankci, je třeba dokazování doplnit. Žalovaný tak však neučinil, a to zřejmě z obavy z prekluze přestupku, neboť rozhodl pouhých dvanáct dnů před uplynutím prekluzivní lhůty.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že námitky žalobce jsou v podstatě shodné s odvolacími námitkami. Žalovaný dále poukázal na to, že rozhodoval na základě oznámení přestupku od Policie ČR, a zejména přiložené fotodokumentace a výpisu z evidenční karty řidiče. Zejména z pořízené fotodokumentace je zcela zřejmá prasklina na čelním skle vozidla táhnoucí se zespoďu skla směrem nahoru, kde je zahnutá do tvaru L (z pohledu řidiče směrem doleva) a nachází se ve stírané ploše právě v zorném poli řidiče. I bez měření je pouhým zrakem patrné, že prasklina je větší než 20 mm. Tuto prasklinu nelze v žádném případě označit za škrábanec. Prasklina je prostým okem naprosto zřetelně viditelná a ze strany žalobce se jedná o její bagatelizaci a zpochybňování, na což má ovšem v rámci své obhajoby žalobce právo a čemuž se nelze divit vzhledem k hrozící sankci, tedy zejm. zákazu činnosti. Vymezené rozpětí sankcí odráží postoj zákonodárce, který považuje užití technicky nezpůsobilého vozidla v provozu jako vysoce nebezpečné jednání řidiče. Žalovaný dále trvá na tom, že správní spis obsahuje fotodokumentaci jednání žalobce ze dne 1. 8. 2014 (CD je datováno dnem 4. 8. 2014), která byla pořízena Policií ČR, obvodním oddělením Břeclav, a dále fotodokumentaci přestupku ze dne 26. 10. 2014 (CD je datováno dnem 4. 8. 2014), která je pořízena Policií ČR, obvodní odd. Hustopeče a zachycuje kromě vozidla a praskliny na čelním skle také řidiče, který je oblečen v bundě. Tvzení žalobce, že jde o fotografie pořízené téhož dne při těžce policejní kontrole, není pravdivá. Na základě porovnání uvedených fotodokumentací mohl prvostupňový orgán dospět k závěru, že k prasklině dne 26. 10. 2014 nemohlo dojít bezprostředně před silniční kontrolou, neboť prasklina tehdy zadokumentovaná se shodovala s prasklinou zadokumentovanou již dne 1. 8. 2014. Případný výslech zasahujících policistů by nepřinesl žádné nové informace. Ohledně právního posouzení skutkového stavu žalovaný uvedl, že ve správním řízení se žalobce nijak nebránil, přičemž k věci se vyjádřil pouze písemně. Dále žalovaný odkázal na zákonná ustanovení citovaná v napadeném rozhodnutí, která byla ve věci aplikována, jakož i prováděcí právní úpravu ve vyhlášce č. 341/2002 Sb.

V **replice** k vyjádření žalovaného žalobce především znovu odkázal na své námitky proti právnímu hodnocení jeho jednání, které správní orgány provedly. Konkrétně uvedl, že se mohl dopustit pouze přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Odkázal na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a uvedl, že pokud řidič řídí vozidlo s nějakou závadou, tak to v závislosti na detailech může být porušení této základní povinnosti. Nicméně přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu nesankcionuje jakékoliv porušení této povinnosti, ale jen velmi malé podmnožiny, a to podle ustanovení § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. Správní orgán, který chce toto pokutovat, je povinen korektně rozlišovat, zda je závada na vozidle ohrožující či bezprostředně ohrožující.

V tom žalobce spatřuje nesprávnou klasifikaci přestupku, neboť žalovaný chybně označil závadu prasklého čelního skla jako bezprostředně ohrožující. Podle vyhlášky č. 341/2014 Sb. je možno vidět, že jsou systematicky odlišeny závady ohrožující bezpečnost a závady bezprostředně ohrožující bezpečnost. Žalobce připustil, že podle § 40 odst. 2 písm. b) vyhlášky je prasklina ohrožující závadou. S takovou závadou vyhláška výslovně v § 40 odst. 1 připouští nouzové dojetí. Závada obecně může být různé kategorie vyžadující individuální posouzení, ale prasklé čelní sklo je vždy jen závada ohrožující, zato závada na brzdách vždy bezprostředně ohrožující. Dále ke skutkové argumentaci žalovaného žalobce uvedl, že i nadále trvá na názoru, že výsledky zasahujících policistů měly být provedeny. Z fotodokumentace není zřejmé, která vada na skle byla prasklina a která mohla být pouze škrábanec. Posouzení velikosti praskliny pouze „podle oka“ považuje žalobce za nedostatečné. Odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Pokud žalobci bylo dáno jako přitěžující okolnost, že se k věci vyjádřil písemnou formou, pak odkázal na zásadu zákazu sebeobviňování, podle níž odmítnutí spolupráce nesmí být bráno jako přitěžující okolnost.

V. Správní spis

Ze správního spisu prvostupňového orgánu vyplývají následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Ve spisu je založen úřední záznam ze dne 26. 10. 2014, podle něhož hlídka Policie ČR zastavila u bývalého ZD v obci Zaječí vozidlo – osobní automobil A. A3, RZ:, r. v. 1997, které řídil žalobce, který je zároveň i jeho majitelem. Na čelním skle vozidla byla zjištěna prasklina větší než 20 mm. Na místě byla pořízena fotodokumentace, která zahrnuje tři fotografie, jednak fotografii vozidla z čelního pohledu s RZ, jednak fotografii řidiče (oblečen v tričku a mikině) a dále fotografii z pohledu skrze čelní sklo přes volant, kde je patrná prasklina táhnoucí se přes celou výšku čelního skla zhruba v místech volantu, a zároveň je přiložen řidičský průkaz. Fotografie nejsou označeny ani není označen fotoaparát, jímž byly pořízeny. Podle výpisu z evidenční karty řidiče měl žalobce aktuální záznam 0 bodů, nicméně dva dřívější záznamy přestupků ze srpna 2013 a ledna 2014, které byly řešeny blokovými pokutami. K věci podal prvostupňovému orgánu žalobce vyjádření prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J., že popírá spáchání skutků, z nichž je obviněn. Při ústním jednání dne 24. 2. 2015, k němuž byl žalobce řádně předvolán, nebyl přítomen ani žalobce ani jeho zmocněnec.

Ve spise je dále založena kopie listin zaslaných Policií ČR původně Městskému úřadu Hustopeče, týkající se přestupkového jednání žalobce ze dne 1. 8. 2014, kdy byl zastaven hlídkou cca ve 23:45 hod. v obci K., přičemž jeho vozidlo podle úředního záznamu PČR ze dne 4. 8. 2014 mělo prasklé čelní sklo „v levé části stírané plochy výhledu řidiče větší než povolená norma max. 20 mm“. Z přiložené fotodokumentace na disku CD vyplývá, že se jednalo o vozidlo RZ, na fotografii uložené pod názvem IMG_2208.JPG je vidět řidič vozidla za volantem z pohledu přes levou část předního skla, na němž je patrná prasklina táhnoucí se vertikálně levou částí stíratelné plochy. Dále je tato prasklina dobře patrná z fotografie uložené pod názvem IMG_2209.JPG spolu s přiloženým osvědčením o technickém průkazu vozidla. Tyto fotografie nejsou nijak číslovány a není na nich označeno datum pořízení, nicméně z vlastností souboru uloženého na CD disku je patrné, že fotografie byla pořízena dne 1. 8. 2014. Rovněž úřední záznam ze dne 4. 8. 2014 byl vyhotoven dopravním inspektorátem územního odboru Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje v Břeclavi, nikoliv Obvodním oddělením policie Hustopeče, jehož příslušníci kontrolovali žalobce dne 26. 10. 2014.

Žalobci byla dána příležitost k seznámení se s podklady pro rozhodnutí výzvou ze dne 12. 3. 2015, již ani on, ani jeho zástupce nevyužili. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí dne 2. 4. 2015, jímž bylo výrokem I. zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku nepřipoutání bezpečnostním pásem, kterého se měl žalobce dopustit dne 26. 10. 2014 v 22:00 hod. v obci Zaječí u ZD tím, že nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem, neboť spáchání tohoto skutku mu nebylo prokázáno. Výrokem II. bylo rozhodnuto o vině ze spáchání přestupku řízení vozidla s prasklým čelním sklem.

Žalobce se odvolal nejprve prostřednictvím svého zmocněnce blanketním odvoláním ze dne 4. 5. 2015, které pak bylo doplněno podáním ze dne 17. 6. 2015. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci rozhodoval krajský soud bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili, resp. nařízení jednání výslovně nepožadovali a krajský soud nepovažoval v dané věci nařízení jednání za nezbytné. Po důkladném posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**, k čemuž jej vedly následující úvahy.

V první žalobní námitce žalobce zpochybnil zjištění skutkového stavu správními orgány, zejm. z toho pohledu, že neprovedly výslech svědků, tzn. zasahujících policistů. Pokud žalobce tvrdí, že správní orgány nemohly při zjišťování skutkového stavu věci vycházet pouze z úředního záznamu Policie ČR, oznámení o přestupku a fotodokumentace, krajský soud s tím nesouhlasí. V dané věci je zcela klíčovým přímým důkazem, který vypovídá o skutku žalobce, právě fotodokumentace technického stavu vozidla pořízená policisty při kontrole. Krajský soud na rozdíl od žalobce nemá za to, že takto zjištěný skutkový stav provázely důvodné pochybnosti, které by musely správní orgány dovést k tomu, že by mělo být dokazování doplněno o výslech policistů. V prvostupňovém řízení žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pouze obecně namítl, že skutek se nestal a že popírá, že by přestupek spáchal. Nicméně konkrétní výtky vůči fotodokumentaci přestupku žalobce vznesl až v odvolání. Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že předmětné přestupkové jednání je tím typem přestupku, kde právě fotodokumentace hraje zcela klíčovou roli, naproti tomu výslech policistů může přinést jen doplňující skutkové poznatky spíše sekundární povahy. Zároveň se nejedná o situaci řešenou v ustálené judikatuře správních soudů, že by správní orgán založil zjištění skutkového stavu pouze na úředním záznamu.

Druhá skupina námitek míří zcela logicky proti fotodokumentaci přestupku pořízené Policií ČR, a to jak proti identifikaci fotografií, tak i proti jejich kvalitě. V první řadě krajský soud považuje za nutné dát částečně za pravdu žalobci, že fotodokumentace ve správním spisu vztahující se podle připojeného úředního záznamu k přestupkovému jednání spáchanému žalobcem dne 26. 10. 2014 není očíslovaná čísla snímků, které zároveň postrádají jakoukoliv dataci. Tento způsob pořízení fotografií a jejich zpracování opravdu

nesvědčí o přílišné pečlivosti Policie ČR při dokumentaci přestupkového jednání. Nicméně na druhé straně krajský soud za pomoci nahlédnutí na elektronickou podobu fotografií zaznamenanou na připojeném CD nosiči dat zjistil, že jednotlivé soubory mají ve vlastnostech uvedeno, kdy byly pořízeny a jakým typem fotoaparátu. Pokud pak žalobce tvrdil, že další fotodokumentace poskytnutá k jeho údajnému předcházejícímu přestupkovému jednání ze dne 1. 8. 2014, není pořízena v tento den a týká se také jeho jednání ze dne 26. 10. 2014, pak krajský soud uvádí, že poznatky zjištěné z dat uložených na druhém CD přiloženém k úřednímu záznamu dopravního inspektorátu PČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Břeclavi tato tvrzení spolehlivě vyvracejí. Z vlastností jednotlivých fotografií uvedených u každého souboru je totiž zřejmé, že byly skutečně pořízeny dne 1. 8. 2014 cca v čase 23:54 – 24:56 hod. Ačkoliv tedy z listinné obrazové verze těchto snímků není patrná jasná a jednoznačně zjistitelná informace, která by umožňovala identifikaci těchto snímků, při zohlednění jejich originálu na disku CD a informací tam uvedených lze souhlasit, že žalovaný nemohl mít žádné pochybnosti o tom, že se jednalo o jiné přestupkové jednání, k němuž došlo dne 1. 8. 2014, o němž bylo vedeno jiné přestupkové řízení. Proto také v tomto ohledu nemělo žádný smysl vyslýchat zasahující policisty jako svědky, v čemž se krajský soud zcela shoduje s názorem žalovaného a považuje námitky žalobce vznesené v tomto směru za čistě účelové. Pokud pak žalobce namítal, že jeho oblečení se na obou sériích fotografií liší proto, že si v průběhu dokumentace (policejní kontroly) dne 26. 10. 2014 „sundal mikinu“, pak krajský soud nepřehlédl, že žalovaný zcela přesvědčivě zdůvodnil, proč této skutkové verzi neuvěřil, přičemž krajský soud se s tímto úsudkem zcela ztotožňuje a považuje za jednoznačné, že se jednalo o dva skutkové děje, z nichž jeden se udál dne 1. 8. 2014 (žalobce za spáchání tohoto přestupkového jednání nebyl nakonec potrestán) a druhý dne 26. 10. 2014. Z toho také vyplývá, že prasklina čelního skla byla na vozidle žalobce již dne 1. 8. 2014 a žalobce neučinil žádné kroky k tomu, aby tuto technickou závadu vozidla odstranil.

Další námitkou žalobce zpochybnil průkaznost měření, neboť ze správního spisu podle jeho názoru nevyplývá, zda byla prasklina čelního skla změřena. Krajský soud v tomto ohledu uvádí obdobně jako u předchozích námitek, že obecně vzato by bylo záhodno, aby Policie ČR při dokumentaci tohoto typu přestupkového jednání užívala služební měřidlo, a to zejm. v situacích, kdy by velikost praskliny mohla být sporná. V předmětné věci ovšem lze souhlasit se žalovaným, že již pouhým okem je prasklina čelního skla (táhnoucí se vertikálně přes celou stíranou plochu čelního skla prostorem vlevo u řidiče) velmi rozsáhlá a lze z ní usuzovat na technickou nezpůsobilost vozidla. Krajský soud i zde souhlasí s tím, že pouhým okem bylo zcela zřejmé, že prasklina přesahuje 20 mm, přičemž přiložený průkaz hrál pouze identifikační roli. Zda hraje či nehraje přesné změření velikosti praskliny svou roli při zjišťování otázky viny z předmětného přestupku, to bude rozebráno podrobněji dále u argumentace týkající se hmotněprávního posouzení věci. Pokud se týká kvality fotografií, lze žalobci přisvědčit v tom, že jejich kvalita není nijak valná a blesk se od skla skutečně odráží, takže v části fotografie skrze tento odraz není možné rozeznat přesně míru příp. poškození čelního skla (nejde však o tu část, kde se prasklina skutečně nachází). Je však třeba přihlédnout k tomu, že k policejní kontrole žalobce došlo v nočních hodinách, kdy policisté neměli jinou možnost, než užít k fotodokumentaci blesku, anebo za cenu tmavého snímku a snížené kvality snímku se pokusit exponovat na dlouhý čas závěrky bez užití blesku. Ani jedním způsobem nelze dosáhnout stejně světlého a kvalitního snímku jako za podmínek denního světla. Nicméně přes uvedené nedostatky v souhrnu předmětná fotodokumentace představuje poměrně jednoznačný a zřejmý přímý důkaz, že vozidlo žalobce bylo při policejní kontrole zásadně technicky poškozeno závadou na čelním skle.

Druhou skupinou žalobních námitek proti napadenému rozhodnutí jsou námitky zpochybňující správnost právního posouzení věci správními orgány. V tomto ohledu krajský soud shledává v právní úvaze správních orgánů poměrně vážné deficity, pro něž zvažoval i možnost zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. K tomu nakonec nepřikročil z následujících důvodů, které činí podle jeho názoru napadené rozhodnutí věcně správným, ačkoliv právně nikoliv bezvadným.

Správní orgány v posuzované věci vycházely z právní úpravy skutkové podstaty přestupku upravené § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., podle níž se *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích^{34a)} tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.“* Podle sankčního ustanovení korespondujícího s touto skutkovou podstatou § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu v rozhodném znění platilo, že *„Za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.“* Podle § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu v rozhodném znění platilo, že za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Poznámka pod čarou^{34a)} uvedená v § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu odkazuje na § 37 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se vymezuje technicky nezpůsobilé vozidlo v provozu tak, že *„Silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud a) pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, b) poškozuje životní prostředí nad míru stanovenou prováděcím právním předpisem, c) provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem, d) byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN.“* Na tuto právní úpravu pak navazovala prováděcí vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a to s účinností do 1. 1. 2015, kdy byla nahrazena vyhláškou č. 341/2014 Sb.

Správní orgány shodně aplikovaly ustanovení § 36 citované vyhlášky, které prováděla ustanovení § 2 odst. 5, 6 a 7 zákona č. 56/2001 Sb., a hovoří o závadách na vozidle, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Podle § 36 odst. 1 této vyhlášky platí, že *„jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.“* Podle ustanovení § 36 odst. 3 této vyhlášky platilo, že *„Závadou podle odstavce 1 je vždy v zasklení vozidla **prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm**, nebo 2. zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %.“*

Krajský soud má za to, že citované ustanovení prováděcí vyhlášky nebylo možné použít bez dalšího k výkladu a aplikaci formálního znaku skutkové podstaty přestupku, kterým je taková závažnost technické závady na vozidle, která bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. V tomto svém názoru krajský soud vychází jednak z výkladu účelu a předmětu úpravy předmětné vyhlášky, který nepokrývá situaci, v jaké ho správní orgány aplikovaly na přestupkové jednání žalovaného. Krajský soud v této souvislosti vycházel také z názoru Nejvyššího správního soudu

ze dne 28. 12. 2016, čj. 3 As 221/2014-46 (přístupný na www.nssoud.cz), v jehož právní větě zazněl právní názor, že „definice „závad na vozidle ohrožujících provoz na pozemních komunikacích“, podávající se z § 36 odst. 3 vyhlášky č. 341/2002 Sb., je nepoužitelná pro potřeby definice vozidla technicky nezpůsobilého k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., neboť toto ustanovení vyhlášky citované ustanovení zákona neprovádí (§ 91 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb.). Z tohoto důvodu nemůže být zjištění závad popsaných v § 36 odst. 3 vyhlášky č. 341/2002 Sb., samo o sobě důvodem pro závěr o spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ale je povinností správního orgánu provést úvahu o konkrétním dopadu takových vad na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl mj. k závěru, že rovněž § 40 stávající prováděcí vyhlášky nevychází ze zákonného zmocnění; v jeho případě tak není dodržen princip secundum et intra legem, tedy že odvozená normotvorba musí vycházet z explicitního zákonného zmocnění a zákon smí provádět jen v jeho rozsahu.

Krajský soud nemá žádný důvod se od tohoto právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit ani v předmětné věci. Správní orgány tedy aplikovaly ve věci žalobce nesprávný právní předpis, pokud zkoumaly pouze délku praskliny čelního skla vozidla žalobce. To ovšem zároveň nemusí nutně znamenat, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Nejvyšší správní soud zároveň dal v tomto rozsudku určitý návod, jak uvedenou mezeru v právní úpravě překrýt. Zákonnou skutkovou podstatu předmětného přestupku je třeba vyložit v souvislosti s odkazovaným ustanovením § 37 zákona č. 56/2001 Sb., bez ohledu na prováděcí vyhlášku v souladu s jeho smyslem a účelem (ratio legis), a to zejména ve vazbě na konkrétní okolnosti případu. Naplnění znaku „závažnosti“ technické závady vozidla a „bezprostředního ohrožení“ účastníků silničního provozu, musí být korektně zdůvodněny, a to bez vazby na citovanou vyhláškou předvídanou délku praskliny (20 mm), pro niž je vozidlo nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud připouští, že zdůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí je poměrně kusé, což lze ovšem přičíst pochopitelnému právnímu omylu žalovaného v tom, že na předmětnou věc lze citovanou vyhlášku aplikovat. Žalovaný založil svou úvahu o závažnosti závady vozidla především na tom, že je na první pohled patrné, že prasklina, která se táhne vertikálně napříč čelním sklem přes celou plochu výhledu řidiče v levé části stírací plochy je bez dalšího takovou závadou, která představuje závažný způsob technické nezpůsobilosti vozidla. Výslovně konstatoval, že bezprostřednost ohrožení ostatních účastníků silničního provozu spatřuje právě v užití vozidla, které mělo závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu, na komunikacích města Znojma.

Krajský soud nepovažuje toto odůvodnění za dostatečné, nicméně vzhledem k tomu, že žalovaný jako správní orgán (na rozdíl od soudu) byl vázán i podzákonnou právní úpravou (§ 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), a mohl mít důvodně ve smyslu presumpce správnosti aktů veřejné moci za to, že citovaná vyhláška skutečně představuje právní rámec pro posouzení závažnosti závady na vozidla, přičítá krajský soud poněkud kusé odůvodnění této skutečnosti, přičemž připomíná, že citovaný rozsudek ze dne 28. 12. 2016, čj. 3 As 221/2014-46 je pozdějšího data než napadené rozhodnutí žalovaného. Podstatnější je podle názoru krajského soudu závěr žalovaného, který především na základě skutkových argumentů dospěl k závěru, že předmětná prasklina čelního skla představuje natolik závažnou závadu na technickém stavu vozidla, která bezprostředně ohrožuje účastníky silničního provozu. Tento závěr považuje krajský soud za věcně správný, a to tím spíše, že se ve správním řízení prokázalo, že žalobce užíval předmětné vozidlo v silničním provozu s touto technickou závadou minimálně od 1. 8. 2014, kdy byl kontrolován policejní hlídkou, až do data spáchání přestupku dne 26. 10. 2014. Zároveň krajský soud

považuje tento závěr také za zákonný, neboť formální i materiální znaky skutkové podstaty byly podle názoru krajského soudu v předmětné věci jednoznačně naplněny.

Proto krajský soud nepopřál sluchu ani argumentu žalobce, že mělo být kvalifikováno podle jiné skutkové podstaty [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Pokud byly jednoznačně naplněny pojmové znaky přísnější skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, nemá místo úvaha o užití principu *in dubio mitius* a kvalifikace podle „sběrné“ skutkové podstaty.

VII. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodnými a současně ani nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo jinou vadou, k níž by bylo třeba přihlédnout z moci úřední, rozhodl ve věci samé tak, že žalobu zamítl (výrok I).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová